

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ

Y
REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20.
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. 8 rals
Antillas (Cuba y Pto. Rico. 16 •
Estranger. 16 •

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

D. JUAN TENORIO.

Cual gritan estos malditos;
pero mal rayo me parta,
si en concluyendo *la carta*
no pagan caros sus gritos.

LA PELEGRINADA.

Ho poden ben creure: m' hi divertit més ab tres ó quatre cartas que desde Civita-vecchia y Roma han enviat al *Correo catalan*, que ab un joch complet de quaranta vuit, ab reys, caballs, sotas y asos.

Jo hi vist als pelegrins que van marxar á las foscas: los hi vist á la llum del dia, ab l' antorxa de un corresponsal, que haventse prés la cosa de bona fé, parla ab una franquesa y ab una claretat, que ni en Fontrodona 'l dia que ha dinat bè.

Seguimlo á través del mar, durant la quarentena, pels carrers de Roma, davant del Papa, mentres esperém que un altre dia 'ns expliqui la tornada. Aquest procediment té la ventatje de evitarlos lo mareig y la molestia de resá 'l rosari.

Escriu tot plé d' entusiasme, y jo 'u crech mo't bè Lo corresponsal tal vegada somiava que 'l *Santiago* era un vapor de guerra al servey de Carlos VII.

Surt lo barco del port, deixant endarrera un gran número de barquetes, plenas de gent que movian los mocadors. Los pelegrins també; mocador enlaire; pero no havian tingut temps de tornarse 'l á ficar á la butxaca, que ja 'l nom de Josep sortia de tots los llabis, y alguns més generosos que 'ls altres regalavan als peixos l' esmorsar que s' habian menjat en terra.

No per xó minyava l' entusiasme, á cada intermedí que deixavan del un al altre los singlots del mareig, ressonavan vivas á totas las mares de Dèu conegudas y per coneixe y á aquesta rumbosa Juventut catòlica, que paga un recibo cada mes com qui compra un bitllet, per treure la rifa de un bon dot y de una nena bifa ó ascarafallosa.

Dels ventrells vuits ne provè la gana, y de la gana las canturias. Lo corresponsal ho assegura. Ja desde llavors no van cessar los cants. ¡Pobres mariners! Als pelegrins los mareja la mar; pero á vosaltres vos marejarian los pelegrins.

A la llum de la lluna vá celebrarse un certamen literari. Un escolá que estudia teologia vá recitar l' oda «*La lluna, la pruna, vestida de dol*» que vá fer eternir á totas las majordonas.

Al dia següent missa, tres ave-marias y sermó del Pare Barrio. Tothom se 'n vá llepá 'ls bigotis. ¡Allá ray, entre 'l cel y l' aygua, que no hi havia heretjes, com la *Campana*, que poguessin criticarlo!

Després l' estret de Bonifaci, ahont durant l' altre pelegrinació hi van enterrar á un pelegrí que s' havia mort de gust. L' hi van cantar unas absoltas, y diu que una manada de llusos sortian y badavan la boca, com si preguntessin: «¿Que no n' hi ha cap més?»

Parla 'l corresponsal: «Lo mar semblava que dormia.» Naturalment, no hi ha res que fassa més son que senti resá 'l rosari.

Parla també del aspecte del vapor. Totas las classes confosas. ¿Y 'ls sexes? Home aixó ja no 's pregunta.

Entre 'ls pelegrins se distingia 'l grupo de Sans y 'l de Mallorca. 'Ls de Sans, se distingien sempre, perque no necessitan papa que 'ls canonisi; y 'ls de Mallorca 's feyan notar pels himnes que cantaban baix la direcció... aguántine 'l riure; baix la direcció... ¡del mestre Tortell!!!

Sempre ho havia dit que Mallorca era la terra de la pasta fullada!..

Després d' això, que vingan quarentenas! La tripulació del *Santiago* podia esclamar-se, dihent:—¡Ay que se 'ns acaban los viures!.. Lo grupo de Mallorca diria sempre:—Homes no s' espantin; á nosaltres encare 'ns queda un *tortell*.

No vull explicarlos res ni d' aquells matalasos, ni d' aquells cobre-lits que van estendre á la borda del *Santiago*.

Aquestas son reminiscencias de quan defensavan un reducto: en la llana s' hi ofegan las balas.

Tampoch vull dirlos res, d' aquells catòlics que desde las barquetes se comunicavan ab lo vapor per medi de llansas molt llargas. Desde l' electricitat del sigle XIX á la llansa de l' Edat mitja, hi media tot l' espay que ab un salt

no més, á cul-arreras, voldrian recorre 'ls pelegrins.

Un cop á Roma, fins van tenir sermó del bisbe Caixal.

¡Y vejin lo que son prodijis! Quan se 'n van anar de Barcelona eran 700 y pico.

Al ser á Roma, lo corresponsal ho afirma, passavan de dos mil.

No 'm creya que 'ls pelegrins se multipliquessin ab tanta rapidés. Amiguets de Dèu, ni la filoxera!

Davant del Papa. ¡Entusiasme, crits, vivas y locural!..

Lo papa té sempre una rialleta als llabis diu lo corresponsal; y quan varem veure aquella rialleta á tots nos van caure las llágrimas!..

Plorar quan los altres riuhén... ¿qué volen que 'ls diga? Quan arribin á Barcelona fassinse donar una mirada pèl doctor Pujadas.

Es impossible seguir al corresponsal y pintar una á una totas las bestiesas dels pelegrins.

Lo més important es que varen pagar l' entrada, entregant unas safatas ab lo diner de Sant Pere. Al cap-de-vall, al cel com á la terra, la qüestió son quartos, y més val pesseta de pelegrí que dobla de quatre per consegü.

Además, y aixó ja no 'u trobo en lo corresponsal del *Correo*, sino en un del *Siglo futuro*, los pelegrins catalans, descarregavan los següents versos més destrempats que la caballería carlista, y capassos de fer més desgracias que un trabucasso:

«Catòlics pelegrins, pelegrins
Ja 'us 'ls podeu mirar
Van per mar y terra
A Roma visitar
Quan 'l Papa veurem, veurem
Humils 'ns postrarem
Y ab gran compució
Al peu l' hi besarem»

Ja 'u veuhén: un cop hagués tingut los quartos, jo hauria fet lo mateix.

Al primer pelegrí que se 'm posa al davant, l' hi dich:

—Arri, bésam lo peu.

P. K

TEATROS.

Aquesta senmana lo Liceo y 'l Principal nos donan tota la tela per la revista. Lo Liceo s' inaugura ab los *Hugonots*, y un plé com un ou. ¿Qué dirém de la nova companyia? Los homes, uns minyons com cal; respecte á las donas... som á la terra de la cortesia, y més val callar. Esceptuem á la senyoreta Armandi, qu' es molt bona mossa, y promet. Las demás, la Bulli Paoli y la Nelly Marzi, un xich massa petites per un teatro tan inmens.

Lo tenor Stagno y 'l senyor Maini van recullir més llover, del que surt á la Rambla de las Flors en lo dia de Rams: lo nostre paisá Merles es un baix qu' anirá pujant. Respecte al barítono De Bernis vá haberhi de tot, y esperarém á sentirlo en un' altr' ópera y á que 'l llauener nos haja acabat de fer la corassa per tractarlo bonament y ben previnguts de la manera que 'ns sembli.

Als coros voldriam veure 'ls més animats ¿ho sent senyor Porcell? Se 'ns figuran una d' aquelles pinturas que 's van esborrant. A l' orquesta, la desitjariam més nutrida. Per quatre músichs més ó ménos, no cau una casa tant gran com lo Liceo. ¿Ho sent senyor Empressari?

Una noticia: á consecuencia del naufragi de la prima donna, diuhén que ja está en camí la Fossa, que 's tot al revés, segons noticias, de lo que 'l seu nom indica. Alguns quan van á la fossa ja han acabat lo broquil: los empessarís ab la Fossa neixen.

Dimecres *Rigoletto* y debut de la Rubini y de 'n Moriámi. La Rubini ja era coneguda, y es la mateixa dona de sempre; té agilitat y canta ab maestria: en Moriámi es un bon artista, canta molt bè, y encare que la seva veu es petita per la part que desempenyava, té prou trassa per sortirse 'n. Lo senyor Stagno, de cap-d'ala, com en los *Hugonots*. Per ell principalment se pot anar al Liceo. Are fassin lo favor, senyor Stagno, no s' estufi massa, y no 's fassa veure. Pensi que aquí molts comensan bè, y acaban malament. Cantí sempre ab conciencia com fins are, y no olvidi qu' en Tamagno,

vá anar disminuhint de *tamanyo* de tal manera, que al últim, ja casi bè no 'l veyam, de tant que volia que 'l sentissem. Pero, bah! vosté ja no es cap xitxareto; y de lo que l' hi dich prénguissen la bona voluntat.

Al Principal, dimars, estrenode la màgia *La Almoneda del Diablo*. Imagínise lo més rich en punt á trages y decoracions y balls, y no deixin de anarhi. En Soler y Rovirosa, en Moragas, lo mestre Balart, en Tarascó, la Malatesta y l' empessari Bernis y C.^a, son personas prou conegudas perque quan prometen den pugan contar ab cent. No tinch temps ni espay per descriure las maravellas d' aquesta obra. Además, certas cosas no 's descriuhén; s' admiran.

Donchs ja 'u saben; cap al *Principal*, á veure riquesas, hermosura, fantasia, ideas felissas. De totas aquestas màgias, lo màgich es l' artista que sab presentarlas, la seva vareta un pinzell com no n' hi ha cap més; lo seu poder ocult, un talent admirable; los seus portentos, decoracions, trages, efectes escénichs, recursos ingeniosos, en fi: tot lo que la fantasia pot acumular sobre las taulas de un teatro.

Además hi veuran una companyia dramática molt ajustada, y una senyoreta Fernandez que val més or que no pesa.

Un d' aquests dias va ser detingut, acompanyat á sa casa ahont s' hi verificá un registre, y conduhit després fins á Sevilla en companyia de la guardia civil, una persona eminent y respectable per son saber, per sa honradés y pels alts cárrechs que ha desempenyat, Don Francisco Pí y Margall.

Las formas en que 's procedí á la detenció foren bruscas: la medida presa molt poch considerada, y ho dihém aixís per no incorre en la lley d' imprenta, sinó esplayariam tots los sentiments que bullén dintre del nostre cor.

¡Aixís procedeix l' administració conservadora!

En lo mateix tren en que 'l Sr. Pí feya 'l camí d' Andalucía, hi anava un tal Sr. Gisbert ab una credencial á la butxaca, destinat á un alt empleo de Cuba.

Lo Sr. Gisbert havia sigut director de contribucions en temps de la república.

A l' estació hi havia empleats de totas menas á despedir al Sr. Gisbert. La major part havian servit á las situacions republicanas.

Molts saludos pèl que anava á Cuba á recullir lo premi de la seva conseqüencia; ni una mirada per l' honrat patrio, que 'ls havia tingut á las sevas ordres.

Una mirada hauria pogut comprometre 'ls. ¡Ah! Apartém la vista de aquest quadre de miserias!

En Cairolí, president del govern italiá, ha pronunciat un discurs entusiasta y liberal fins al cap-de-munt.

¡Quina diferencia de 'n Cairolí ab en Cárnovas!

Per xó aném tan bè.

Una observació. Mirin las nacions amigas del Papa: Espanya, Portugal, Austria, tronadas perdudas, no son sombrá de lo que foren.

En cambi Italia, Fransa, Inglaterra ¡quin brillo!..

Alemania... ¡Ah! desde que ha comensat á girar la cara cap á Roma está á dos dits del precipici.

Ja veurá ¡que 's descuidi!

Deya un observador:—Jo no sé: ó bè l' entrada del ministeri es molt estreta, ó en Bugallal está molt grás.

—¿Perqué?—Perque, per més esforços que fassi en Cárnovas, no poden ferli entrar.

Acaba de sortir una real órdre sobre lo del grás.

Lo ministre diu: «Considerant que no s' ha presentat recurs d' alsada contra 'ls puestos del corrent any económic, etc. etc.»

Donchs escoltin: hi ha dos recursos presentats, y aquesta es la primera.

Segona, quant l' Ajuntament y las empres volian arreglar aquest embolich de cordas, pre-

sentaven unas bases, en las quals deyan: «Los consumidores retirarán los recursos d' alsada presentats.»
Aquestas bases varen ser aprobadas pel govern.
De manera que 'l govern estant enterat d' aixó dels recursos, després, en una real ordre, nega qu' existeixin.
I així va l' administració conservadora!
Casi bé diria que ni saben lo que 's pescan. Pero ni aquest consol me queda: lo que pescan bé 'u sabem bé prou; pescan los quartos dels contribuents.

Objectes robats en una iglesia de Galicia:
Entre altres coses unas arrecadas de la Verge y una corona y tres potencias del Niño.
Aixó de robarli fins las potencias... ¿que volen que 'ls digui?
Hi ha lladres que fins son capassos de entrar en un galliner y endúrse 'n al gall de la passió.

Lo govern espanyol ha donat la gran créu de Isabel la Católica, al insolent pinxo del imperi M. Cassagnac.
Decididament, la millor condecoració es la de no tenir cap créu.

Casi á las portas de Madrid vá ser robat un tren, apoderantse un lladre de un cargament de sucre.
Aixó ja no es salat; aixó es dols.
Jo crech que 'ls lladres tractan de fer atmetnas de sucre per regalarlas á la policia espanyola. ¡Son tan bons minyons los que la componen!...

La inauguració de la magnífica botiga de màquines de cusí «Singer» situada en lo carrer de Fernando vá ser lo dissapte passat una verdadera solemnitat.
La botiga es preciosa, magníficament decorada y de un bon gust exquisit.
Una orquesta dirigida pel mestre Gotós de Tortosa vá amenisar l' acte; y un abundant refresch vá ser l' obsequi de que ván participar las personas convidadas.
Al dia següent se varen repartir cinch mil lliuras de pa als pobres.
«Singer» que havia sigut un trist obrer vá morir sent milionari. No es estrany que 'ls seus descendents se recordin dels pobres.

De Sant Feliu de Torelló 'ns escrihuen lo següent:
«Los feligresos de aquesta comarea y dels pobles vehins varen anar á fer una romeria y al desfilar per la plassa, davant de la fonda varen sortir al balcó dos inginyés del carril de Sant Joan, que s' estavan rentant la cara ab la tobollola al cap.
«Al veure tanta llana van posarse á riure.
«¡Que havéu fet infelissos! A crits é insults varen treure 'ls del balcó. Y com si aixó no fos prou, l' arcalde del poble, á instancias dels capellans y del feligresos varen durlos entremitj de dos burots detinguts á la casa de la vila.»
Aixis son los arcaldes, los capellans y 'ls feligresos de aquella terra. Afortunadament los inginyés acabarán lo carril y 'ls xiulets de la locomotora 'ls treuran la son de las orellas.

Tenim cartas de Centellas.
Per si no 'u sabian los diré que allá s' hi ha fundat un centro de Joventut católica, en lo qual tant sols s' hi admeten homes de 18 á 44 anys, ab la condició de que sigan ágils. ¿Perqué será?
De més á més; per tots los pobles de la comarca s' está fent una propáganda desesperada contra *La Campana de Gracia*.... Y gracias!
Lo célebre fabricant de ulleras Sr. Corrons recorre alguns pobles del districte de Castelltersol y fa la mateixa propáganda que 'ls capellans en contra de nosaltres.
Afortunadament á aquest senyor ja 'l coneixen per tot arréu, y per tot arréu lo reben ab la mateixa solemne alegría que 'l Carnestoltas.
Fins los pajessos, quan estigan tristos per haber perdut la cullita, 'l contractarán porque 'ls fassa riure.

A París gran repartició de premis als expositors.
A l' Exposició del any 67 Napoleon presidia. Al mateix temps á Méjich l' hi fusellavan á Máximilia. Era la festa de la pau y tothom estava sobressaltat.

Aquest any ha presidit lo mariscal Mac-Mahon. Alegria y tranqüilitat complertas.
Los mateixos prínceps estrangers que 'l rodejavan, han sentit en los llabis del mariscal cantar las glorias de la República, y han vist lo que pot fer un poble republicá com lo poble francés.

LAMENTACIONES D' UN PELEGRÍ.

Roma vedulta
fede perdulta.

Ab ven melancólica
y cara de mandra,
damunt d' una bota,
mirant cap á Italia,
á bordo d' un barco
que fa rumbo á Espanya
un pobre diable
d' eix modo s' esclama:

«¡Malsaguanyats quartos!
¡si 'u sé no m' aixarpan,
si 'u sé no m' embarco
ni surto de casa!
Sufreix mil molestias,
xiuleis y gatzara;
de juna, cavila,
marejat y cansat;
rosega galela,
y canta pregarias,
y fes quarent na,
y dorm sobre l' aygua,
total porque al últim,
quan jo ja 'm pensaba
tocar las mil cosas
que feyan mamarme,
me trobo que aquellias
historias de llágrimas
que 'ns contan de Roma
pe 'ls pobles d' Espanya,
son bolas, son filfas,
son quentos, son faules.
Sino que jo 'u veyá,
sino que 'u palpava,
ni menos cr-guera
que la ciutat santa
hont portan los quartos
que anys fa que captan,
fos lo mateix poble
ahont me trobaba.

Jo 'm creya que á Roma
los nostres caps-padres
sufrian miserias
y anaban molt magres,
y he vist ab assombro
que crien tal panxa,
que proba y demostra
que estan de cal ample.
Jo sempre me havia
cregut que passavan
treballs y penurias,
captant per las plassas,
reben improperis,
sufrint parauladas,
vivint com a mártirs,
dormint á la palla,
y he vist qu' allá hont vihen
son unas grans casas,
ab ricas alfombras
y portas dauradas,
y taulas y cuynas
y patjes y guardias.

Jo 'm creya que 'ls pobres
ni duyan sabatas,
y he vist que van sempre
ab bota enllustrada,
ab cintas de seda,
ab flochs d' or y plata
mes tressos que un príncep;
y aixis com nosaltres
ab quatre pessetas
nos fem un bon traje,
ells van ab gran róssech
y molta fantárria.
Els son los que cobran,
jo soch lo qui paga;
ly ells tots van en cotxe
y jo haig d' aná á pata!
¡D' aixó se 'n dia Roma,
la gran ciutat santa!
¿Per xó vaig gastarme
diners pe-'l passatje?
¿Per xó jo ofería
den raís la senmana?
¡Aden, aden, Roma!
¡aden, conservarte!
May més so m' esperis,
d' un cop ja 'n tinch massa.
¡Malsaguanyats quartos!
¡si 'u sé no m' aixarpan,

si 'u sé no m' embarco
ni surto de casa!»

Així lo pobr' home
cavila y s' exclama,
quan una ocurrencia
de sobte l' assalta:
alsint la ma dreta
lo clatell se palpa;
l' hi queva una cosa
que semblaba llana.

C. GUMI.

Apenas los pelegrins varen arribar á Italia
hi vá haber moltas inundacions.
Aquesta gent portan sort... y petxinas.

Horrorisada una persona de bè per la mina
que á fi d' escaparse feyan un d' aquests dias
los presos de la presó de Barcelona, exclamava:
—Dèu mèu, Dèu mèu: si 'ls criminals s' escapan ¿qué farà 'l govern en favor dels homes honrats?
—Es molt senzill: l' hi deya uu tranquil, ficarlos á la presó, per resguardarlos dels criminals.

A Zaragoza arriba un tren lo dia de las fiestas.
A l' estació hi ha moltas empentas, y un agent de policia, exclama ab véu forta porque tothom lo senti:
—Señores, ¡jojo als rellotjes!
Aquest es un retrato de la situació: l' agent de policia que aixó deya no hauria de ser polisson, sino fotógrafo.

Una noticia.
«Se designa per la direcció general de Sanitat al Sr. Aldecoa.»
Vá posarse tant grás aquest bon senyor aquí, á Barcelona que ja no pot anar més que á la direcció de Sanitat.

En un camí:
—¿Que dús Joan dintre de aquest cistell?
—Uns quans bolets.
—Veyám.
—Mira.
—¿Que no véus que tots son dolents?
—Pitjor per ells.

De un periódich de París.
«En lo teatré lirich se representa l' ópera *Los amantes de Verona*.
Una senyora de casa seva, molt pulcra y molt honrada.
—Verona ¿qui es aquesta donota, que té tants amants?»

Diumenje, á la Rambla de las flors, un afana rellotjes se passeja molt tranquilament.
—¡Alsa, pitéu, l' hi diu un company d' ofici; dona gust aixó de passejarse ab las mans á la butxaca!
—Fill, com que 'ls dias de feyna las fico sempre á las butxacas dels altres, bè puch ficarme las á las mévas algun diumenje qu' altre.

A la provincia de Girona hi ha dos pobles *La Pinya y Mayol*.
Los vehins de cada un d' aquests pobles s' havian convingut en fer batussas, tants per banda; ja havian triat lo camp de batalla, tot estava á punt, quan se presentan los civils y agafan á alguns d' aquells valents.
¿Qui hauria guanyat?
En materia de pinyas, jo aposto pèls de la *Pinya*, que ab lo nom ja pegan.

Los constitucionals buscan una cosa: lo torn pacífich del poder.
Sí, sí, ja poden buscarlo.
Aquest torn lo maneja en Cánovas.
En Cánovas torneja 'l país, y per cert que 'l país que semblava groixut com una soca, s' ha anat tornat prim com un panillo.

Un botiguer:—Estém perduts, no 's vén res.
Un parroquíá:—¿Qué no 's vén res? Donchs

miri; jo ahir vaig tenir de vendre'm la camisa.

En Villalba ha sigut nomenat sub-secretari del ministeri de la governació.

Aquest Villalba es aquell célebre governador, que durant las passadas eleccions va immortalisar lo quartelillo de las Magdalenas.

Figúrinse'l are dalt del candelerero, dirigint las eleccions per tot Espanya.

Afortunadament las Magdalenas ja son a terra; pero no s' en refihin, que de donas dolentas encare 'n quedan.

Lo govern encare té las Marianas, las Carolingy y las Filipinas.

En Mamerto ja ha tornat a cambiar de dida.

Avants agafat als pits de 'n Posada Herrera.

Després agafat als del general Zavala.

Are no 'l treguin de 'n Martinez Campos.

Jo crech que aquest Mamerto, ab tant mudar de didas al últim sortirà escanyat de llet.

En la clínica del Hospital.

Lo catedràtic davant de un malalt:—Qué faria vosté, senyor alumno, ab un malalt que 's trobés en aquest estat?

L' alumno:—Com que m' hi veuria perdut, l' hi enviaria a vosté, perque 'm tragués de apuros.

A Madrid.

Auto de presó contra 'l director del Clamor de la patria.

Auto de presó contra un redactor del Popular.

Conversa:

—Sabria dirme per hont se vá al Saladero?

—Entri a l' redacció de un periódich de oposició, escrigui un article, y 'ls civils mateixos l' hi acompanyarán.

Santa Cruz, aquella fiera carlista, que tants crims vá cometre durant la passada guerra, are es a l' India a convertir infiels.

Aixís ho diu un periódich católic.

De manera que després de tants desastres, segueix la carrera de sant.

Que torni a Espanya, agafarem un canó de artilleria, y 'l canonisarem.

Las cigarrereras de Madrid ván resistirse a treballar perque se 'ls donava paper de mala qualitat per fé 'ls cigarrillos.

Aquest govern davant del públich com davant de las cigarrereras sempre fá mal paper.

Veus' aquí la manera que tenen los ministerials de acabar ab qualsevol empleat, que 'ls fassa nesa.

Un periódich ministerial:—«D. Fulano de tal es ja vell, está malalt y 'l govern pensa jubilarlo.»

Un altre: «D. Fulano de tal presentará la dimissió del seu càrrech pèl mal estat de la seva salut.»

Un altre: «Lo govern admeterá la dimissió de D. Fulano de tal.»

D' aquesta mateixa manera s' arrancan los claus y las estacas: un cop a la dreta, un cop a l' esquerra, algunas sacudidas y una gran estiragassada.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han eviat xaradas ó endavinalls dignas d' insertarse 'ls ciutadans Demócrata, Titella y C.ª. Un pare nou, Pau Sala y Moratilla.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tamoch lo qu' envian los ciutadans Bombo Manlleuherch, Matilde, Robespierre moderna, Barceloní, Un del Gall, Cardineia, Noy de X; Baletsac, Mistela Mitxa, Miseria fam y C.ª. Picasola, R. C. G., Nini, J. Maristany, S. Pierr, y Carlos Espriu.

Ciudadá R. C. G: La parodia es algo violenta.—Hundero: Ho posarem en un periódich diari.—P. S. y B. Rellinas: Ho farem posar a la Gaceta, qu' es més propi.—Taper: Idem, idem.—J. R. C. Igualada: Lo fet será tant cert com vulga: pero en los temps que corren al que diu la veritat lo penjan.—M. F. Sant Feliu de Torelló: Queda complascut.—Esquila Neos: Hi anirà la combinació y 'l quint numérich.—Admirador de'n Clavé: Tal vegada algun dia poguem complaurel; are per are som esclaus dels aconteixements.—Moratilla: Hi anirà la mudansa.—Pau Sala: Idem una de vosté y una sinonimia.—Titella y C.ª: Idem gerooglífichs y trenca-closcas.—Demócrata: Idem gerooglífichs.—Quim de Sant Feliu: Hi anirà la combinació numérica.—Diamant: Publicarem un epigrama.—Noy de'n Xicu: Idem un gerooglífich.—Mefistófeles: Idem un quadrat.—J. Puig: L' hi donem las gracias per las frases lisongeras: lo gerooglífich deixa veure massa la solució.—J. V. M. Vilafranca: Lo fet es molt grave, y tota vegada qu' está ja en poder dels tribunals, deixem que aquestos fassan justicia.—Pau Magre Va bastant bé.—E. Banyeta: Insertarem un quadrat.—Miseria, fam y C.ª: Idem dos gerooglífichs.—Tramontana: Idem los que vosté envia.—Copa: Publicarem lo trenca-closcas.—J. Rerref: Idem combinació y sinonimia.—F. Manant: Hi anirà un problema aritmètic.—Marqués de C. V: Insertarem un gerooglífich.—A. Mir: Gracias per la noticia.

—Digali que sí y que vingui que n' hi fregiré ab morjetas.

VICENS SEDASSOS.

II.

Hi firmat una total en pri'a de la rahó; á ma dos-terça, senyó, l' hi agrada molt ser formal.

RECASINO.

ENDEVINALLA.

Só una lletra solament, y si 'm vols endeviná m has de trobar al moment pensant ab que 's fá 'l menjá.

BARBERET DE REUS.

COMBINACIO.

Segovia.—Guadalajara.—Cartagena.—Cáceres.—Santander.—Valencia.—Córdoba.

Posar los noms d' aquestas ciutats en columna de manera que diagonalment ne surti 'l nom de una vila catalana.

PASCUAL BAILLON.

MUDANSA.

Menjant ahir peix ab tot un home tot va passar y á un tot del heri va tirar un tot moit estripadot.

PAU SALA.

GEROGLÍFICH.

Lo Lo
T T T T T
t t t t t

D L
Romani Romamá
son son
Agra

T S.
FASA-CRIS.

SOLUCIONS.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1. XARADA 1.ª.—Pa-si-gas.
- 2. ID. 2.ª.—Pre-ten-sió.
- 3. ENDEVINALLA.—En-da-vi-na-lla.
- 4. COMBINACIO.—Iguallada.
- 5. TRENCA-CLOSCAS.—Capellades.
- 6. MUDANSA.—Mort Fort Bort Tort Port Sort Nort.
- 7. TRIANGUL: F A R A M
A R A M
R A M
A M
M

- 8. GEROGLÍFICH.—Entre lladres no 's pert res. Han endavinat totas las solucions Soldat de caball y Valdeperas; 7 Titella y C.ª y Barceloní; 6 Mefistófeles. Noy de 'n Xicu y Robespierre; 5 Bombo manlleuherch, Demócrata y Matilde; 4 Estanya paellas; 3 Diamant y Quim de Sant Feliu y 2 no més J. C. Tristany:

XARADAS.

I.
—Ter.era, diu la total si ja té las hu-dos secas?

ENTRETENIMENTS.—LO QUE 'S VEU Y LO QUE NO 'S VEU.

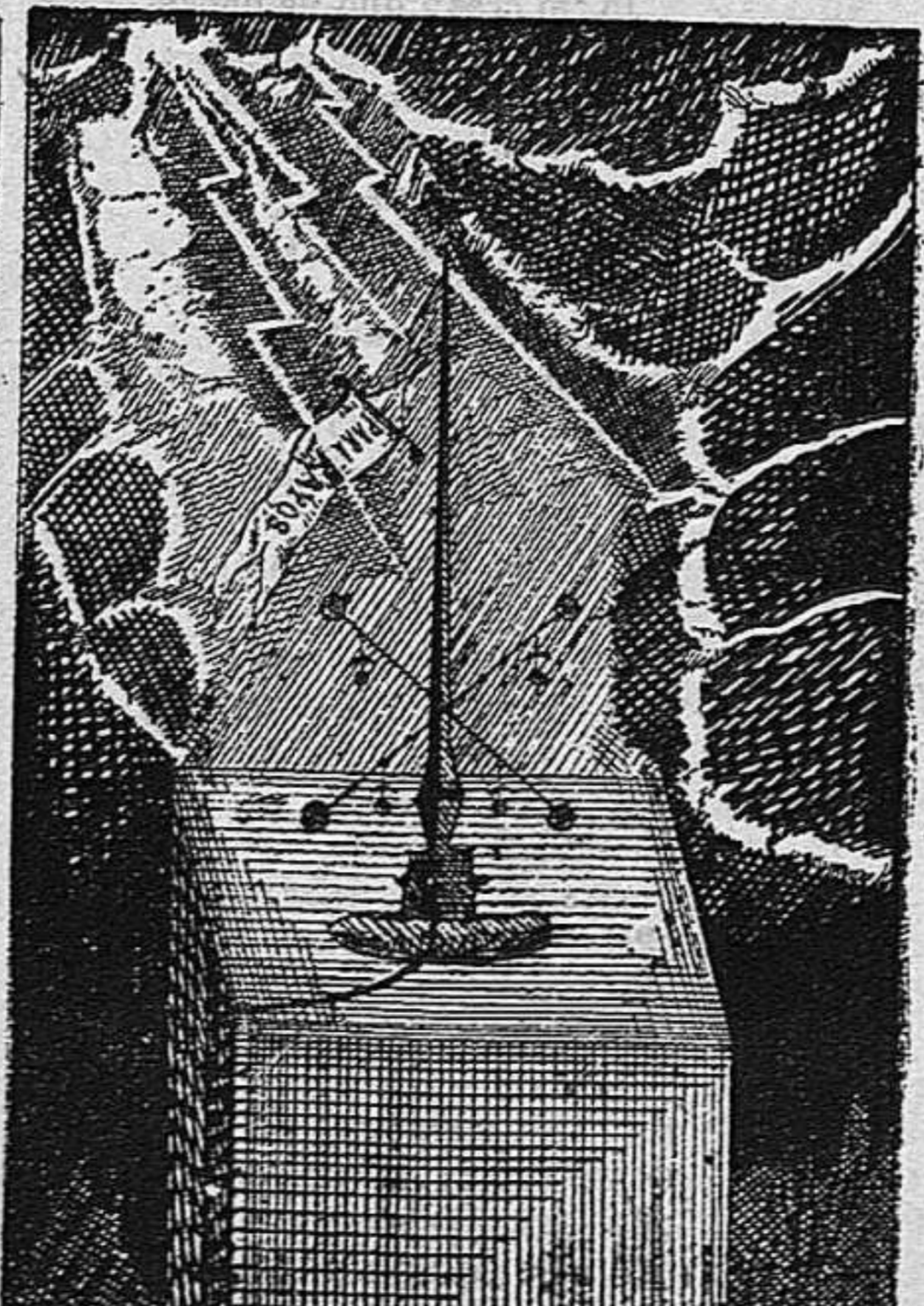
Alguna cosa ha olorat.

Un llamp.

Aquí tenen lo vehí.

Busquin que molt trobaran.

Busquin als que no tenen por.

¿Aont es la vehina?